

#LaNoViolenciaEsLaNostraForça

Decàleg #9: Com encarar amenaces o accions violentes en l'espai públic

1. Deixem-los sols

Respondre amb violència mai és el mètode de la noviolència. Si convoquen una manifestació, pensem col·lectivament quina és la millor resposta, la més solidària i la més eficaç. En els darrers mesos hem vist diferents estratègies vàlides: des d'evitar coincidir-hi i deixar-los ben sols fins a recopar l'espai públic massivament per evitar-ho. En qualsevol dels casos, cal evitar sempre caure en la seva provocació violenta. Només busquen la confrontació i la tensió.

2. Ignorem-los

La violència necessita retroalimentar-se per subsistir. Funciona en una espiral de la qual no hem de participar en cap fase. No ens hi enfrontem, ni amb paraules, ni insults, ni físicament. Aquest és el seu objectiu, perquè una vegada ha començat l'espiral, ja han guanyat. Qui actua amb violència només vol més violència que justifiqui la seva.

3. Aïllem-los

Hi ha mètodes efectius per aïllar la violència. L'acció barrera ([veure el decàleg #1](#)) pot ser beneficiosa, efectiva i nítida però deixem-los sempre una sortida clara, sense encerclaments ni sensació de tancament. Recordem que el nostre objectiu és evitar l'espiral violenta. Si marxen, amb ells marxa la violència i la provocació. I aquest és el triomf i l'anul·lació de la seva estratègia.

4. Protegim-nos

Juntes som més fortes. Molt sovint les agressions es donen al final de les concentracions o en moments d'aïllament, quan estan més indefenses. Difícilment ens agrediran en mig d'un acte multitudinari. Per això és recomanable anar i tornar en grup de les concentracions.

5. Denunciem

Solidaritat activa davant qualsevol agressió. Denunciem qualsevol agressió o amenaça. Intercedim i protegim la persona agredida, cercant la implicació d'altres persones. Documenta els fets. Cap denúncia pública, malgrat ho pugui semblar, és en va i identificar-los pot evitar futures agressions.

6. Enregistrem

En cas que patim o presenciem una agressió, les proves gràfiques poden ser determinants per a la denúncia i condemna dels agressors. A més, visibilitzar el comportament dels agressors pot conscienciar la ciutadania. A l'hora d'enregistrar pensem sempre en la nostra integritat física. Calculem el grau de perill i no arisquem més del que puguem assumir.

7. Observem

Oblidem estereotips. Els agressors no tenen perquè tenir una estètica determinada. La seva aparença pot ser normalitzada però tenir les mateixes conviccions i actituds. Certes formes de pensar i actuar que podríem relacionar amb certs grups ja han traspassat i poden haver sigut adoptades per col·lectius d'estètica menys hostil.

8. Avancem-nos

Conèixer les nostres reaccions i emocions davant situacions en què hi pugui haver violència és un aprenentatge. Aprendre a gestionar les emocions negatives com la ràbia o la impotència amb antelació ens pot permetre afrontar la situació des de la noviolència activa ([veure el decàleg #4](#)). Presenciar o ser víctimes directes de la violència ens pot provocar distintes sensacions, algunes desconegudes, i és important reflexionar abans sobre els impactes de la violència, per estar preparades quan calgui i poder-les gestionar-les, personal i col·lectivament.

9. Pensem en l'objectiu

Les agressions feixistes ens posen a prova i cal desmuntar la seva violència. Quin és l'objectiu final de la nostra reivindicació? Si responem la violència amb violència sumarem més a la nostra causa o menys? Serveix d'alguna cosa a part de tenir una resposta immediata? Quin sentit té tenir un objectiu de societat noviolenta i pacífica si per arribar-hi s'utilitza la violència que critiquem dels adversaris? Volem fer com ells fan?

10. No propaguem

La violència és un altaveu i necessita propagar-se per persistir. Qui actua amb violència vol, sobretot, que se sàpiga que la seva tesi és qui té la força bruta. Vol que parlem del que "ell" vol parlar: necessita la nostra resposta –en xarxes socials, per exemple– per existir. En això també cal desobeir. Facilem que el marc de discussió sigui el del compromís actiu no-violent davant la brutalitat que pretén imposar la violència. Preguntem-nos: De què vol parlar qui exerceix la violència? Vol parlar? Ens hi està arrossegant a base de cops? Què estàvem reivindicant nosaltres? Que la violència –un altre dels seus trets perversos– no faci oblidar la causa.